

POD ZASVITI ZVEZD

Smiljan Trobiš

Duša je lahko vesela,
čeprav bol stiska telo.
Telo bo šlo, tako in tako,
ona pa bo poletela.
In vso radost prejela ...

K soncu se vsaka roža obrača,
pozablja na zemljo,
ki jo je dala.
Vesela raste
k svojemu koncu.

Umrla mi je roža na rokah.
Saj ni konec,
sem ji rekel,
začetek je
in zaman je strah.

Videl sem v brezna,
nad njimi nebo,
ki polni praznine
in poda rokó.
Njegova milost ne mine!

Brezen ni.
Še v tako temni jami
lučka tli.
Ker je dana od neba,
sveti, kakor da ni zla.

Tiho vdaja se življenju čas,
skoraj sam sem, a mi je lepo.
Prepuščam se volji,
ničesar nimam,
le svoj jaz.

Zdi se nemogoče, a z menoj bo hodil čas ...

Ne razumem strasti,

ki vodijo v brezna.

Kot otrok oziram se

v izvir moči.

Tiho sejem mir v noč,

da bi se vse poleglo,

srečuje me iz dna pomoč,

ki bo v vse duše segla.

Vse premagala bo nežna moč ...

Kam hitijo duše,

k zvezdam, k luni?

Ko noč je, slutijo,

da poti vodijo v nebo.

In čutijo, kje bo lepo.

Misli temne -

môra za telo.

Duša pa odvrže breme,

ko se ozre

v Nebo ...

V breznu moja moč pojenja,

tam vnaprej je vse izgubljeno,

a ko križ - nebo poljubljam,

sveti luč v temo.

In vse vidim spremenjeno.

Grdega ni. Dobro žari

v vesolju nepremično.

Smehlja se, odrešuje in uči.

Poleže se nemir, oddahne si vesolje.

Spet košček bo njegove volje učil zemljó ...

Odpovem se strastem,
da bodo moje poti vedele, da sem.
Milost se pretaka v dobro in trpljenje.
Plavam vmes
in močno želim se dvigniti v vstajenje!

Mir se je polegel v večerno mesečino,
trud je brez pomena.
Kar se je zgodilo, nima več imena.
Vsak trenutek milost je in pot v nebo.
Tudi če se nam ne zdi, je vse osmišljeno.

Z mesečino dolge noči
le počasi v nebo zorimo.
In za to nam dan je čas.
Ko se prepustimo, smisel trepeta in poje,
včasih - mimo nas ...

Kam bo moja misel segla? Saj ni misel. Je srce.
Ko hitimo s svojo voljo, v nas je pametna norost,
tiho s čakanjem se prepustimo v svetost ...
V duhu nežno in počasi čas krotim.
Vse presežno govori mi, naj še potrpi ...

Zvezde so migljale,
mesečina je kazala pot,
niso ustavile me skale,
čistina je bila povsod.
Svetle misli so modrost dajale.

Iskal sem mir,
skozi tih večer dvigam se v nebo,
v modrine, ki me ljubijo že zdaj ...
Tu dovolj je slišati besede,
ki me vabijo v raj ...

Preteklost - iluzija, ki je ni. Spremlja me.
Ostala bo luč, ki mi je svetila:
Postati človek, ki živi.
Vse bo milost, ki bo botrovala koncu.
Od kod ta moč, ki me približuje soncu?

Ni še konec
in nikoli ga ne bo.
Negotovost sanja v nebo.
In ni miru, ki zagotovo
obljublja mavrico ...

Jutri bom z vdanostjo plačal navdihe.

Vest me svari. A moram ustvarjati

stihe poln moči.

Pogle so se sile dneva.

Le v duši še odmeva prenapolnjena pot sveta ...

V dno srca umetna luč me obseva!

Vse me boli.

Trčil sem ob zakon zmot.

Vdano čakam,

da od nekod se prava misel rodi.

Še eno nebo se mi odpre in najdem mir,

ko svet umre.

Nad nebom ni vesolja, tam duše svete so,

ranjeni ljudje,

a že tu smo taki, kot naše je srce.

K tebi dvigam roke.
Svet v dušo se zaleze
in navda jo strah.
Kako teman je prah!
Ti pa na svetih nosiš me rokah.

Nekaj moram spremeniti.
Počakati, da nebo pusti me priti.
Kam zapisano je moje ime?
V beg s sveta, ko se pokaže dan,
ali na njegovo dlan?

Svoje temine nosim, njemu vdan.
Pogle so se sile dneva, poljubljam svojo težo.
On vedno najde režo,
skoznjo ljubezen preseva
v zasvitih tihe moči.

Duše odrešene so polne odločitev.
Živijo svojo vsakdanjo daritev,
od trpljenja skoraj izgubljene.
A tehtnice terjajo potrditev.
Sprejel bom težo dneva, da se posvetim ...

Vdana ljubezen žari v vsak spomin,
ki v moji duši živi. Tiho vprašam,
če nad nebom še eno je nebo.
Če drugačno je, kot sta seme in drevo.
Se vanj vse življenje izteka?

Vrtenja našla so svoj mir.
Ne da bi kam šel, sem se v dobroto ujel,
ki srce ogreva.
Moja ozka postala je široka cesta ...
Darujem težo dneva vsesprejemajoči milosti.

Polegle zvezde so na svoja mesta.

Približujem se svetlobi,

ki bo v mulju zasijala.

Prav tu, kjer rijem,

bo žarela z isto silo kot trpljenje.

Najvišja gora ne premore

topline, ki jo čutim.

Zagledal sem resnico,

ki v njej živim. Sanjarije moje,

beg in koščki poezije!

Opazil sem obraz, zguban, resen,

ki mi je govoril, da vse je tu, med nami,

verjel sem mu, postal sem: jaz.

Zvezde svetle so v vrtenjih čistih nad,

a zdaj in tu jaz star sem, a spet mlad.

Dobrohotno se priklanjam
svojim zmotam
in človeškemu napuhu.
Brez njih ne bi do tu prispel.
Ne bi zdaj brez njih ta topli veter vel.

Zamajale so se hiše,
zvezde so padale na tla,
zaželel sem si, da me prepozna
človek, ki tudi sam se zmotil je
iz dna srca.

Tiho poje veter med drevesi,
veje majejo se v spev,
jaz pa slišim še odmev
tega, česar se ne vidi -
a človeško je in reče: pridi!

Dolgo sem se mučil v soju sveč, a moral bi se le vdati
in se ne bati ...

Hotel človek sem postati iz otroka, ki vedel je preveč.

Zagledam v vodi počitka svoj obraz. Kaj bi moral še storiti?

Razodetja prihajajo, ko umaknem svoj jaz.

Kaj vse so misli preživele,
prišle so in minile.

Kakor bi kamne v vodo metal,
so se v valove spremenile
in naposled v mir se pretopile.

Struga mojega življenja
reki dala je najlepšo pot.
Kar ni bilo mogoče, je propadlo,
kar ni stalo, padlo je,
a tu sem in povsod.

Legam pod zvezdno nebo.

V svoji polnosti

bi mu rad povedal,

kaj sem doživel:

da sem tu in da mi je lepo.

MIR

Ljubezen v zraku objema moje telo

in čisti mojo dušo. Zdaj bom dolgo s teboj;

spremljal si me čez dan,

prenašal bogastvo mojih misli,

obrnil, kar sem obračal, in me usliševal.

Prihajam k tebi,

da se naužijem tvojega spokoja in topline.

Razmišljam o obilju tvojih milosti

in se ti izročam v vodstvo.

Predajam se ti, saj iz svoje moči

ne morem ničesar storiti bolje kot ti.

VSE JE IZ TEBE

Nimam kam drugam. In se vračam
v tihe, čudovite noči s teboj.
Zate preživim težo dneva
in naredim vse potrebno.
Počasi se ti približujem,
ker sem sprejel tvoj izziv.
Nazadnje spoznam, da je vse od tebe in vse zate.
V tej tihi noči se nasmiham sebi,
in vem, da me ne boš pustil ...

FINIS BONUM, TOTUM BONUM!

Svoboda žari iz ljudi
v majskih popoldnevih sredi mesta.
Jaz pa komaj čakam, da sedem k tebi,
da v mirni noči spet najdem tvojo dlan.
Da bi našel tvojo neprimerljivo besedo,
ki je ne bi znal izreči noben človek.
Beseda je moja najzanesljivejša pot k tebi.
Ko ne bo več besed, boš samo še ti.
A že zdaj si kot sonce,
ki ga le včasih zakrijejo oblaki.

VSE PREPUŠČAM TEBI

Vse prepuščam tebi, ki mi daješ žlahtno moč.
Izgubil bom, kar imam,
a kar darujem tebi, mi boš povrnil tisočkratno.
Sile dneva bodo pritisnile, v obupu bom molil,
rekel ti bom, da vse prenašam zate in tako bom preživel.
Tvoj duh se nikoli ne umakne. Le jaz delam ovinke
na poteh preživetja. Zato te prosim za blagoslov
in tolažbo, ki bo olajšala težo.

IZGUBLJENOST

Daleč sem od tebe, a vendar si z menoj,
ko hodim po ovinkih in bližnjicah.
Napolniš me s težo,
da klecajo kolena, misli se vrtijo brez rešitve,
izgubim sebe in tebe.
Z žalostnim očesom me spremljaš,
ko hočem v višave.
In nazadnje se ustavim ob tebi.
Ne vem, kaj mi pripravljaš
in ne morem se zanesti le nase.
Če pa se bom znal vračati,
ne boš dopustil hudega.
Dal si me in moje tehtnice vedno kažejo
v sveto smer.

PEL TI BOM

Zatekam se pod tvoje peruti,
ko se hotenja spreminjajo v strelice
in človeški red postavlja odvečne zahteve.
Samo ob tebi bom, tako tiho,
noben nemir ne bo več motil
mojega pričakovanja.
In ko bo v meni mir, bom pel kakor ptič,
ki je svoje srce nasadil na trn.
Slišal boš mojo pesem in me pomilostil.
Srečen bom, kakor vedno,
kadar mi izrečeš svojo besedo,
ko se moja negotovost spremeni
v globoko izpolnjenost.
Ponavljam jo in razmišljam,
postajam prijazen do drugih
in pripravljen pomagati.

ODGOVOR NEBA

Veš, kako me spona tesnijo, krivda boli,
veš, da se staram in da bi rad našel spravo s teboj.
Lahkotni metuljčki vznikajo iz moje preteklosti
in brezna, ki jim ne vidim konca.
Ob tem se spomnim obljub, ki si mi jih dal
in mi jih še daješ. Saj mora zmagati tvoja volja nad mojo.
Širše poznaš moje življenje od tega,
kar doživljam, vidim in spoznavam.
Nebo je včasih svetlejša od zemlje, včasih temnejša.
Vedno pa je tam najlepši odgovor, najlepša beseda.

IZROČITEV

Vse zori zate in ne morem in ne smem prehitevati.
Prosim te, da bi razumeval, pa mišljenje ni dovolj,
ker se mora vse pretočiti v izročitev.
Zato sem kakor svež izvirček tvojih besed,
v vsej ponižnosti, ki jo premorem.

ENO S TEBOJ

Polegel se je večer, malo se bojim jutrišnjega dne,
ker bom spet hotel vse narediti po svoje.

A ustavil me boš

in moja kopja bodo zgrešila cilje,

dal mi boš trpljenje,

da me boš naučil, kaj je prav.

Zvečer, ko se bo polegel dan,

se bom spet vrnil k tebi, da bom eno z veseljem,

s seboj in s teboj.

MOJ VRT CVETI

Veselja ni konec. A ko zabredem v oblake,

kličem k tebi in odstraniš moči, ki me zapirajo.

Toliko časa si dal moji duši, da je v njej vzcvetel

vt rož, močil si me z dežjem, da se zdaj veselim

vsakega žarka sonca. Danes čutim, da si prijazen z menoj,

nobenih udarcev, nič oblakov, le bogastvo

v neograjenem vrtu, ko cvetijo trnjeve vrtnice zate.

Vsak dan mi daješ priložnost, da se presegam.

SKALNJAK

Vzgajaš me kakor delavca v kamnolomu,
ki še v sebi nosi kamenje in mu kolena klecajo od teže.
Kruta je bila tvoja kazen, a še vedno najmilejša.
Ko pa si spet odprl rožne vrtove, se je kamnolom spremenil
v okrasni skalnjak na velikem travniku ob mojem domu.
Rože so vzcvetele v njem kakor velika upanja.
Daješ mi še več, kot sem prosil.
Vodiš me in zdaj zaupam najnapornejšim strminam.

VSE ZATE

Po meni divjajo sile, ki si jih nisem želel
in jih ne morem niti nočem uresničiti.
Gledam daleč v svojo prihodnost,
prosim te le za mir in za vsakdanji kruh.
Napenjanja me ne morejo več razorožiti,
ker verujem v tvoj mir, mir dreves, obžarjenih z mesečino
in tiho zvezdno nebo. Oblaki drsijo in ni viharja,
ki se ne bi polegel. Moči izročam v tvoje roke,
da bi me mir zazibal v spanec.

NOVE MELODIJE

Pomirijo se iskre v glavi,
postanejo blagi svit zvezd na nebu,
drevesa v duši pojejo svoj mir,
nebo le še pripoveduje
in ugasnejo bleščave mečev in njihovih groženj,
odpirajo se vrata v nove, neslutene prostore,
pridem vase in se pomirim.

Ljudje so odšli, besede so izpuhtele,
zdaj bom odprl novo knjigo.

Zazveneale bodo melodije,
ki jih še nikoli nisem slišal,
a jih poslušam vedno, ko sem s teboj.

PREHOJENA POT

Ves dan si mi nalival milosti,
zdaj, v tem zvezdnem večeru,
mi daješ uslišanje, da sem lahko s teboj.
Popolnoma se sprostim ob tebi,
o meni veš vse in nimam ti kaj prikrivati.
Grizejo me krivde, vabijo me brezna,
a zaupam tvoji besedi,
kakor bi hodil po gladini
globokega in nemirnega morja.
Sprašujem se o svoji prehojeni poti,
a le sedaj je resničen in jutri bo drugačen.
Cvetijo rože okoli mene,
travniki, kjer bom skakal kot otrok, se odpirajo
mojim spominom na to, kar si mi dal in mi daješ.
Raje imam zvezde kot bleščeče sonce,
pod njimi sem lažje s teboj.

TVOJA PRISOTNOST

Razodevaš se mi kot igrivo veselje mladenkine duše,
kot delovna vnema dobrotnice in kot tiho umiranje starke.
Kot zvezdna noč, ki blagoslavlja drevesa z mesečino
in kot varnost doma, kamor se ponoči zaprem.
Kot samota v mavričnem in toplem miru večera,
kot beseda, ki mi pojasni vse. Gledam te v svetlobi,
ki ni od bleščavega sonca, temveč se pretaka
med mojimi ljubimi dobrimi ljudmi.
In valuje tam, kjer ni morja, ampak se dogaja
v najskrivnejših kotičkih naših duš in našega darovanja.
Polnost mi razodeva tvojo prisotnost,
ki je velika milost in spoznanje tvojega bistva.

Tu sem in povsod

V zbirki *Pod zasviti zvezd* beremo petvrstičnice, za katere je pesnik dejal, da ne gre za »leporečje, ki bi dajalo le površen užitek«, ampak izsevajo zasvite transcendence. Pred nami se razgrinjajo molitve, miselna poezija, v kateri lahko bralci odkrivamo smisel z najmanjšo možno količino besed v pristopu mističnega realizma.

V pesniški zbirki je močno izražena pesnikova želja po miru, tišini in svetosti, pri čemer je prepričan, da nam poprej omenjeno lahko daruje le vzporedni višji svet, ki nas tuzemsko spremlja in ki lahko odločilno vpliva na naša življenja. Trobiš prenaša svetost tudi na sleherno človeško bitje, da bi le-to znalo obvladovati svoja negativna nagnjenja ter stremeti k dobremu ravnanju. Umetnik pravi, da »gre za počlovečenje oziroma učlovečenje človeka, saj če ta ni na poti svetosti, zagotovo drsi v napačno smer, stran od samega sebe in stran od drugih ljudi«. Človek je namreč bil ustvarjen za ljubezen ... Človek se skozi pesniško zbirko zaziblje v Dobro. Namreč po pesnikovih besedah to »žari / v veselju nepremično./ Smehlja se, odrešuje in uči«.

Pesniško zbirko znova spremlja Trobiševa motivno-tematska stalnica – Nebo. V vseh odtenkih in razsežnostih. Pesnik nad nami najde mir in dobro. Na nebu so sporočila. Tam je vsa lepota, ki jo išče duša. Ta »se ima lepo, ko se ozre v Nebo ...«. Pesnik pravi, da »grdega ni /.../ tam je vse spremenjeno«. In tudi človeku je dano, da počasi zori v nebo. Pesnik se vanj dviga. Steguje roke proti nebu. Tja v modrine, »ki (ga) ljubijo že sedaj«. Vendar žalostno dodaja spoznanje, »da smo goli in bosil/ in da svet je v materijo ujet«. Ujet v napuh in zmote, ki vznikajo iz nekdanje otroške nravnosti in iskrenosti. Skozi svoje poslanstvo človeku kaže ogledalo ter mu osvetljuje pot. Mar upaš stopiti nanjo? Ji slediti, ne zaiti?

Sklepne misli o svoji poti Trobiš ujame v besedah: *Struga mojega življenja/reki dala je najlepšo pot./ Kar ni bilo mogoče, je propadlo,/ kar ni stalo, padlo je,/ a tu sem in povsod«.*

Manja Žugman Širnik

O DUHOVNEM PROTI NEDUHOVNEMU

Pod zasviti zvezd je zbirka pesniških vzorov. Najprej se zvrsti 40 petvrstičnic – tanka, morebiti. Sledi 15 bolj ali manj daljših (choka?). Oblika petvrstičnice seveda takoj dá misliti na tanka, čeprav – tako kot je danes običaj – ne sledi zlogovnemu vzoru 5/7/5/7/7 in so v njih le redki pivotni srednji verzi (čeprav ponekod so). A možnost, da jo beremo členjeno, kot prvi dve vrstici in potem tri in obratno, obstaja. Gre za igro s formo, ki vnaša v branje večsmiselnost. A tudi ne gre za besedne madeže v smislu Rorscachovih preizkušenj, kajti sintaktično gre za strukturiran jezik, kjer ni impulzivnih trkov. Edino »razkošje«, ki si ga avtor privošči, je 16 tropičij, ki so bodisi ob koncu verza ali na koncu pesmi kot izzivanje konteksta, vendar ne v vlogi večsmiselnosti. Bolj gre za namig, ki naj bi ga bralec poiskal.

Sicer zbirka ne spada med gostobesedne. V njej je 2097 besed, od katerih je polovica t.im. praznih oziroma pomožnih (zaimki, predlogi, vezniki, biti in imeti), druga pa so pomenske. Ta analiza govori tudi o tem, da se nagiba zbirka k diskurzivnosti in da ne sloni na »zgoščevalnih« postopkih.

In vendar je nekaj dvojnosti, ki v branje vnašajo večsmiselnost.

Prva je abstraktna – konkretna polarizacija. Sedma pesem je pravi primer te polarizacije:

Zdi se nemogoče, a z menoj bo hodil čas ...
Ne razumem strasti,
ki vodijo v brezna.
Kot otrok oziram se
v izvir moči.

Tukaj je *otrok* soočen z abstrakcijami, kot so *nemogoče*, *čas*, *strasti*, *moči* – na njegovi strani (strani konkretnosti) so *brezna* in *izvir*. Najprej gre za implicitno čudenje – otrok je brezno v sebi, izvir, postavljen pa je pred skoraj nedoumljive in neobvladljive bitnosti. Kdo pa lahko doume nemogoče, kdo lahko doume čas, strasti in moč?

Še ena takšnih dvojnosti je smrt : življenje:

Umrla mi je roža na rokah.
Saj ni konec,
sem ji rekel

V bistvu gre za dvojnost med končnim in brezkončnim. Smrt je nekaj končnega, kakor je bivanje, a to je samo površina nečesa, kar je nedoumljivo, brez konca.

In tu je dvojnost med osebkom in nebom:

Videl sem v brezna,
nad njimi nebo,
ki polni praznine
in poda rokó.
Njegova milost ne mine!

Spomnimo se, da je otrok-brezno druga oblika otroka. Ne gre torej za idealizacijo otroškosti, kot se nam je prej morda zdelo, temveč nekaj, kar šele dobi idealnost tako, da se vanj naseli nebo. In takoj zatem – v človeka/otroka je položena lučka, ki jo daje nebo. In lučka je duša, ki jo človek vrača nebu.

A ni dvoma, da v tem najdemo prvine platonizma in gnostike. To ima pomembne posledice za razumevanje poezije, ki je za Smiljana Trobiša tudi tokrat na robu obrednosti. Tudi petvrstična oblika je neke vrste obred. A to ni kakšna strogo katoliška oblika obreda, nasprotno, je široko odprta za vse oblike duhovnosti, če ni že kar blizu New Age. In tako je na eni strani krščanstvo in na drugi svetovljanski, že skoraj budistični pogled (ko govori o tem, da mu je umrla roža na rokah). Morda bi lahko to primerjal z mentalnim sufijevskim vrtenjem, če ne bi šla ta primerjava predaleč. A misel na to mi je vendarle všeč.

Na obrednost kaže tudi trdno vztrajanje pri visokem stilskem položaju, pri umetelnem razporejanju besed, ki sicer sledijo svobodnemu verzu, a ne želijo stopiti iz vrtenja: »Spet košček bo njegove volje učil zemljó ...«. Dvojnost med obliko in neobliko je dvojnost med prvim in drugim delom zbirke. Seveda to razbija monotonijo, a to je ena od temeljnih lastnosti Trobiševega pesnjenja. Giblje se med pričakovanim, k duhovnemu krščanstvu nagnjenim pesništvo, in presenetljivo jasno neposlušnostjo:

Jutri bom z vdanostjo plačal navdihe.
Vest me svari. A moram ustvarjati
stihe poln moči.

Poglele so se sile dneva.

Le v duši še odmeva prenapolnjena pot sveta ...

Bivanje je boj za sebe. Tudi če se zdi, da se Trobiš predvsem podreja, govori ta in podobne pesmi o nečem drugem, o vračanju iz tujosti vase, kar je pač neke vrste parafraza eksistencializma. Seveda je to v slovenski poeziji dokaj tuj in obroben jezik, ki pa ga ni mogoče spregledati. Predvsem pa ga ni mogoče spravljati v *mainstream* z interpretativnimi šablonami. Tujost je zaveznica poezije, konformizem do tistega, kar prevladuje, kar je pričakovano, kar je mogoče z lahkoto interpretirati, je nepoezija. Poezija namreč prihaja z roba, nikoli s Filozofske fakultete.

Na koncu naj omenim dvojnost med Nebom in Nami. Ni potrebno vedno misliti, da so Nebo takoj že krščanska nebesa. Šest milijard ljudi na zemlji ne ve za nebesa. Ne verjame v krščanskega boga. In tem šestim milijardam ljudi govori tudi Trobiševa poezija. Predstavljam si ga, kako poskuša z lučko v sebi, na nebu ali čisto preprosto v ognju, ki ga prižge s svečo, govoriti o dvojnosti svetloba-tema.

Trobiševa poezija je tezna, ni toliko iz zanimivih, lepih, raznobarvnih besed spleteno tkanje. To ni tako daleč od tradicionalnega pesništva, kot je Šalamunovo in Kušarjeve ali tudi Dekleva. Navdušimo se lahko nad stavkom. Eden od osnovnih Trobiševih stavkov-tez, se mi zdi naslednji: »Razodetja prihajajo, ko umaknem svoj jaz.«

Poskusimo si predstaviti, da govori to tistim skoraj sedmim milijardam ljudem, ki jim poezija ni nekaj materialnega, ki jim je ne-jaz, ki jim ne pomenisedenja na vrhu sveta in varno eksistenco. To so tisti ljudje, za katerega preostalih deset milijonov misli, da nimajo duše, da ne potrebujejo ničesar, da so samo sredstvo v njihovih rokah.

Smiljan Trobiš govori o duhovnem proti neduhovnemu.

Marjan Pungartnik

O PESNIKU SMILJANU TROBIŠU

Rojen je 2. 11. 1956 v Novem mestu, tu je tudi zaključil gimnazijo leta 1975. Študiral je medicino na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Diplomiral je na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Ima izobrazbo predmetnega učitelja kemije, biologije in angleščine. Zdaj deluje kot pedagog, prevajalec, lektor, mentor, pesnik in recitator ter vodja delavnic kreativnega pisanja. Od leta 1999 ima status svobodnega ustvarjalca na področju kulture - pesnika. Je član Društva slovenskih pisateljev. Danes je uveljavljen ustvarjalec v dolenskem in slovenskem kulturnem prostoru. Leta 2005 je prejel Trdinovo nagrado Mestne občine Novo mesto za uspehe na kulturnem in literarnem področju. Živi in ustvarja v Novem mestu.

Objavljati je začel že v gimnaziji v glasilih: Stezice, Izvestja, Dolenjski list, nato v literarnih revijah in časopisih: OtočjeO, Oznanjenje, Rast, Znamenja, Revija 2000, Pesniška tribuna, Tretji dan, Mentor, Družina, Apokalipsa, Letni časi, Park, Ognjišče, Vsesledje, Poetikon, Primorska srečanja, Vpogled, Locutio, Prijatelj, Zvon.

Sodeloval je v skupnih projektih Literarnega kluba v Novem mestu in s poezijo v katalogih slikarjev. Sodeloval je v zbornikih molitvene poezije in v mednarodni antologiji haiku poezije. Izdal je zgoščenko ljubezenskih pesmi. Sodeloval je v knjigi »Novomeška knjiga« urednika Milčka Komelja. Izdal je zbirko poezije v prozi in refleksivnih tekstov ter domislic in spoznanj »Tam so daljave čiste«. Sodeloval je v zbornikih slovenskega aforizma. Objavlja tudi eseje.

Izdal je tri zbirke meditacij in zbirko molitev ter knjigo petih križevih potov. Napisal je tudi tri knjige o kreativnem pisanju.

Izdal je devetnajst samostojnih pesniških zbirk: »V modro«, »Srečanja«, »Očiščeno jutro«, »Dan je globok«, »Ti si meni dar«, »Zaveza«, »Košček neba med vejami«, »Beli krog«, »Po lahki teži hrepenim«, »Hvalnica lepoti«, »Kakor oblaki ...«, »Topli dež«, »Trenutki«, »Sreča tišine«, »Tiha želja«, »Zatišje«, »Trepet«, »Triolog«, »Spreminjanja«.

Smiljan Trobiš

SPREMINJANJA

Slika na naslovnici: Marjan Tršar, Kemija

Spremni besedi: Manja Žugman Širnik, Marjan Pungartnik

Založba: Spes, Ljubljana, 2015

Prva izdaja

Oblikovanje in tisk: ART 32 d. o. o., Novo mesto

Naklada: 200 izvodov